

*Božansko osvježenje!
Novo izdanje Mla-dost,dobro...
...na samom početku ove paklene sezone!*

U OVOME BR'JU

- INTERZONE: DOKAZ DA RADIO NIJE MRTAV
- DANIKOV JUKEBOX: TOP 6-7. PIESAMA KOJE U NIAS-LOVINI SADRZE RIJEK LJETO
- ESC TRAINING IN ZADAR: HOW TO (NOT) WRITE AN ARTICLE ABOUT IT
- SVIJEZE MLJEKO (SHORT STORY) DRUGI DIO
- LJETOSKOP (KLI ŠTO VAŠA DESTINACIJA ZA LJETNARJE GOLONI O VRHNO)
- JADRANSK° LJETO (LJETNE SLIKE S ODALE)

LJETNA TUGA
NEW LACH

SADRŽAJ

INTERZONE (introduction) IVANA DUBROVA	2-5
DANKOV JUKEBOX DANIELE STEFANINI	6
HOW TO (NOT) WRITE AN ARTICLE ON A ESC TRAINING DANIELE STEFANINI	7-11
ZADRAKNO LJETO (intro) DANIELE STEFANINI	12-14
SVJEŽE MLIJEKO MARCO JAKOVljeVIC	15-18
LJETO/KOP DANIELE STEFANINI	19-20

@MLADOSTDOBRO_MAGAZINE

@MREZAZAGOR

@ZAGOR_UBRANA

MREZA UBRANA ZAGOR

VOLONTERSKI CENTAR VOLONTIRAZMO

INFO CENTAR ZA MLADU ZAGOR

MREZA UBRANA ZAGOR

EDITOR: DANIELE STEFANINI

DESIGN: DANIELE STEFANINI, MARIJA DEBERT

WRITERS: DANIELE STEFANINI, IVANA DUBROVA, MARCO JAKOVljeVIC

Co-funded by the European Union

EUROPSKE SNAGE SOLIDARNOSTI
ZAJEDNO SNAŽNIJI.

MREŽA UDRUGA ZAGOR

AGENCIJA ZA MOBILNOST I PROGRAME EU

CENTARZAMLADEkzz

PROJEKAT IZVEDEN IZ OBLASTI KULTURE I
STAVNO ODRŽAVANJE IZ OBLASTI KULTURE I
SE PODRŽAVAJU SA STAVNOVIMA EUROPSKE UNJE IZ OBLASTI ZA
MOBILNOST I PROGRAME EUROPSKE UNJE IZ OBLASTI ZA
KULTURU IZ OBLASTI ZA ODRŽAVANJE IZ OBLASTI ZA
KULTURU IZ OBLASTI ZA ODRŽAVANJE IZ OBLASTI ZA

BIJEŠKA GLAVNOG UREDNIKA

Dragi čitatelji,
Dobrodošli na novo izdanje Mladost.dobro.

Lipanj je prvi mjesec ljeta, i uz to stižu prva društvena očekivanja o ovoj sezoni. Oduvijek i svugdje, ljudi, ličnosti, filmovi, čak i reklame nas podjećaju kako koliko bismo se trebali zabavljati, bit sretni, uživati u toplijem vremenu na moru, biti vani s prijateljima, voljeti onu curu ili onog dečka: ukratko, koliko bismo trebali uživati u ovom godišnjem dobu, jer smo kolektivno uvjetovani da ga vidimo na ovaj način, kao da su sve gore spomenute stvari isključivo za ljeto.

Ali ova je situacija: pronašli ste glavnog urednika koji ima kompliciranu prošlost s ljetom i stoga odbija igrati po ovim propisanim pravilima. Apsolutno ne želim slati (objektivno) pretjerano negativnu poruku da je ljeto užasno godišnje doba, jer ni ja tako ne mislim. Umjesto toga, ovim najnovijim izdanjem, "Summertime Sadness", želio bih vas pozvati da malo dublje razmislite o omiljenom godišnjem dobu na svijetu i da ga vidite onakvim kakvo zaista jest, izvan neautentičnih i nepotrebno romantiziranih društvenih/medijskih prikaza. Nijedna ljepota ne postoji izolirano od negativnosti, jer bi njihov nedostatak podrazumijevao nedostatak sredstva za usporedbu: što bi ljepota bila u vakuumu? Ne bi li je nedostatak sredstva za usporedbu učinio... ustajalom? Mislim da je ovo dovoljan razlog za odbacivanje takvih tumačenja stvari.

Ovaj mjesec, zahvaljujem Ivani za njezin odličan intervju, i za prvi doprinos od osobe koja ne živi više od 100km od Zaboka :) Veselim se suradnji s tobom na sljedećim izdanjima. I, još jednom, hvala Marco na drugi dio short-story-a „Svježe Mlijeko“.

Što se tiče vas, dragi čitatelji, nadam se da ćete uživati u novom ljetnom izdanju.

Od srca,
- Daniele S., vaš Glavni Urednik

Interzone: Dokaz da radio NIJE MRTAV

Ivana Dubrova

Kad su Bugglesi 1979. izbacili pjesmu „Video Killed the Radio Star“ i 1981. prvi MTV spot uz nju, oni su de facto najavili smrt radija i početak ere videa. Upravo zato mnogi tvrde da je danas radio zapravo mrtav medij, no Karlo Mihanović, voditelj emisije Interzone na Radio Studentu, svake srijede u 16:30 na 100.5 MHz dokazuje upravo suprotno.

U nastavku slijedi razgovor s Karlom Mihanovićem, koji otkriva kako je nastala emisija „koja ne poznaje granice“ na radiju „koji nije za svakoga“.

Krenimo od početka - što je Interzone? zličitih dijelova svijeta.

Kako je nastala ideja za emisiju?

Kao što i sam naziv sugerira (Interzone = international zone), riječ je o emisiji koja slavi globalnu glazbenu scenu. To čini putem nekoliko formata: pregled scene nekog žanra u jednoj državi, globalni presjek određenog žanra te spotlight na zanimljive izvođače iz ra-

Ideja je nastala iz jednostavne želje da me emisija ne ograničava ni žanrovski, ni geografski, ni vremenski. Žanrovske emisije su super, ali nisam htio izgubiti tu šarolikost glazbe koju sam puštao

na svojim šihnama. Naravno, osmišljavanje imena i koncepta za takvo nešto ipak nije bilo tako jednostavno, pa je potrajalo par mjeseci.

Ime Interzone (inače jedna od najpodcjenjenijih pjesama Joy Divisiona!) bilo mi je na shortlisti od početka. I kad sam malo bolje pogledao blokove glazbe koje sam puštao, primijetio sam da mi je većina blokova bila otprilike u ova 3 formata koje imam u emisiji. Tu mi se upalila lampica, dodao sam taj "geografski" element, predložio sam ime i koncept glavnom uredniku i voilà!

Vratimo se na početak. Kako si uopće došao na Radio Student?

Početkom prošle godine sam slučajno na Facebooku vidio poziv za, citiram, "glazbene en-

tuzijaste upoznate sa Studentovom čupavo-alternativnom estetikom” koji imaju vremena volontirati sat-dva tjedno na radiju kao tehničari. Radio Student slušam već godinama, i velikim dijelom je izgradio moj glazbeni ukus kad sam se krenuo granati iz metala. Dobrih 70-80% pjesama koje sam shazamao tijekom godina su bile sa Studenta, doslovno stotine pjesama. Nisam dvojio ni sekunde što se tiče prijave! A i oduvijek me zanimalo kako to izgleda s druge strane. Kako se vodi emisija, upravlja miksetom, izabire glazba koja će svirati, kako izgleda studio, sve. Tako da je ovo bila zlatna prilika koju nisam mogao propustiti. Kako je jedan friend rekao, ovo mi je odličan side

quest.

Baš zanimljivo. To me lijepo dovodi do same emisije i idućeg pitanja. Interzone se trenutno reklamira kao „emisija koja ne poznaje granice“ - što to znači?

Ukratko, da slušatelji mogu očekivati neočekivano! Započeli smo šaroliko: u prvih pet izdanja na tapeti su između ostalog bili turski darkwave, palestinska elektronika, female-fronted hardcore punk, nordijski folk, egg punk, i ukrajinski post-punk. Glavna ideja je da svaki tjedan u prvi plan može doći bilo koji žanr ili zvuk iz bilo kojeg dijela svijeta, čime nastojim brisati i žanrovske i geografske granice.

Dosta spominješ punk. Znači li to da punk nije mrtav? I ako nije, može li još uvijek biti subverzivan ili je postao dio mainstreama?

Punk je itekako živ. Underground scena nikada nije prestala s djelovanjem, bez obzira na ispadanje ili upadanje punka u mainstream tijekom godina. I mislim da je to najbitnije, bez obzira je li punk “živ” ili “mrtav” u mainstreamu.

To otvara još jedno pitanje. Misliš li da glazba uvijek ima političke konotacije?

Nema uvijek političke konotacije, ali glazba je jedan od najjačih instrumenata u borbi protiv nepravde i za napredak društva. Svaki protestni pokret mora imati dobar soundtrack.

Lijepo rečeno! A sad me zanima odgovor na vječito pitanje: tekst ili ritam, što je važnije i zašto?

Ritam, bez ritma nema ništa. I sam tekst mora imati ritam, to je osnova svega. Ljudi pamte legendarne antiratne pjesme poput CCR-ovog Fortunate Sona ili Dylanovog Subterranean Homesick Bluesa jer i glazba i tekst imaju dobar ritam.

Mnogi tvrde da glazba

otkriva osobnost slušatelja, koje je tvoje mišljenje o tome?

Ne slažem se. Nečiji glazbeni ukus može otkriti i njihove druge interese: recimo, netko tko voli brutal death metal vjerojatno voli i hororce. Ali da otkriva osobnost u smislu je li netko dobra ili loša osoba na temelju glazbe koju sluša, to ne.

Sudeći po glazbi u emisiji, imaš izuzetno šareni ukus. Što najviše slušaš u zadnje vrijeme?

U zadnje vrijeme najčešće su mi u rotaciji post-punk/darkwave, domaća alternativa i indie, hardcore punk, underground country i anatolijski rock. Uz to, vraćam se i death

metal, a nađe se mjesta i za rap bangere. I još hrpa izvođača koji “plešu” između žanrova pa ih je teško klasificirati. I na moju sreću, za većinu toga što slušam stalno ima koncerata. Sad smo u stvarnom zlatnom dobu za svirke u Zagrebu, svaki tjedan se nađe bar jedan dobar gig. Do sada sam ove godine bio na 28 koncerata i ganjam prošlogodišnji rekord od 62. Čak mislim da ću ga prešišati.

Wow, svaka čast! Držim fige da oboriš rekord. No, da se vratim na temu. Spomenuo si da je u Zagrebu trenutno najbolje doba za svirke. Pretpostavljam da to znači da ima puno kvalitetnih iz-

vođača na domaćoj sceni. Što bi rekao, koji domaći bendovi zaslužuju više pažnje? Postoji li netko koga bi rado ugostio u emisiji?

Ha, ovo bi mogla biti tema za zasebni članak! Razdvojit ću ih u tri skupine:

- Indie/Alternativa: Ki Klop, IDEM, Mate Ponjević, Nemanja, Šumski, Žen, Pahor, Porto Morto, Revirgin.

- Punk: Koridor, Dezinfor macije, Plastika, Survived by Nothing, Ponor, Mižerija, Trulež, Žasu, U.B.T., Parnepar.

- Metal: Decrepit Altar, Kalež, Grotlo, Bezdan, Left to Starve,

Muka, Cryptify.

A što se tiče ugošćivanja, zasad to nije dio koncepta emisije, tako da nemam konkretne goste na umu. Ali nikad ne reci nikad!

Dobro, gosti nisu u planu. A kako onda vidiš budućnost emisije?

Najiskrenije, ne razmišljam previše o budućnosti emisije van sljedećih par izdanja. Želim da se emisija razvija organski i trenutno uživam u samom procesu: biranju playliste, istraživanju, realizaciji emisije. Vodim se onom "que será, será", ili po domaće, "kaj bu, bu".

Fora, znači da zbilja živiš u trenutku! I zadnje pitanje - što želiš poručiti slušateljima emisije?

Uključite se svaku srijedu od 16:30 na 100.5 MHz, zapratite emisiju na Instagramu @interzone_radiostudent, iskoristite novo zlatno doba i idite na koncerte!

Hvala ti puno na gostovanju i izdvojenom vremenu. Bilo je vrlo zanimljivo i ugodno! Nadam se da smo ovim intervjuom čitateljima uspješni objasniti da radio ipak nije mrtav, a još više se nadam da su neki čitatelji postali i slušatelji!

Danekov Jukebox

top 6 - 7 pjesama koje u naslovu sadrže riječ „ljet“
(na bilo kojem jeziku)

skeniraj i slušaj

Jeste ikad imali taj osjećaj kad je proljeće skoro gotovo i imate velika očekivanja za ljet koje dolazi, razmišljajući o svim planovima koje si napravio/la i svim stvarima koje ćeš ti i tvoji prijatelji raditi?

Ja vrlo rijetko, jer ljet mi se ne sviđa: prevruće je, moj mozak ne radi dobro i ne mogu ništa postići. Naprimjer: bilo mi je teško i ismisliti ideju za ovaj mjesecni Danekov Jukebox... Ali iako ljet mi se ne sviđa, sviđaju mi se barem 6 pjesama koje u naslovu sadrže riječ „ljet“.

Blue Pill or Red Pill: Summer of '69 ili Лето

Ovaj mjesec, imamo 2 stand-out tracks:

S jedne strane je Summer of '69 od Bryana Adamsa. Ova pjesma iz '83. nas podsjeća kako pravo ljet bi moralo biti: ljet je vrućina (u dobrom smislu), sunce, zezanje s prijateljima, i ljubav. Svi imamo to savršeno ljet iz našeg djetinstva, i pjesma je himna koja nas podsjeća da se te uspomene trebaju čuvati i njegovati ili, zašto ne, trebali bi nas potaknuti da proživimo ljeta koja su nam preostala s istom energijom.

S druge strane, Лето („ljet“) iz kulne ruske grupe Kino. Ljet nam pruža potpuno drugačiji, ali iako manje romantiziran i prizeman pogled na ljet: društveno nezadovoljstvo, tuga, bijes, beznađe pred ravnodušnim svijetom podsjećaju nas da ljet, koliko god društvo ga mistificiralo, ostaje samo drugačija kulisa za borbe čovječanstva.

Kao da smo u Matrixu, rasprava Bryan Adams protiv Kina podsjeća na scenu u kojoj Neo mora birati između Plave i Crvene pilule.

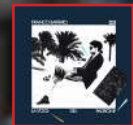
Dvije pjesme utjelovljuju dva različita načina percipiranja ljeta, a na vama je samo da odaberete koja vam najbolje odgovara.

1.1 Bryan Adams - Summer of '69

1.2 Kino - Лето

3. Franco Battiato - Summer on a Solitary Beach

4. Pink Floyd - Atom Heart Mother

5. Đavoli - Dugo Toplo Ljet

6. Negramaro - Estate

7. Preživi ljet i saznaj...

HOW TO (NOT) WRITE AN ARTICLE ON AN ESC TRAINING IN ZADAR

Picture this: You are the editor-in-chief of Mla.dost-dobro and you have just come back from your four-day long ESC mid-term training in Zadar. While the experience itself was overall enjoyable, you are now faced with the most daunting of tasks: writing an article about it.

Suddenly, a plethora of thoughts start going through your head: What am I even going to talk about? Is there even anything worth talking about? How am I going to be able to pull something worth reading out of this? Why, and why me? Can I just not do it? Upon learning that the answer to the last question is a heavy “no”, you are forced to start thinking of ways to fulfill perhaps your least favourite duty as an ESC volunteer. What really bothers you about this task is not something specific, but rather a mix of elements. First: the subject itself, which is something you are not used to writing about, have no particular interest in writing about nor deem yourself capable of writing about unless through any of your “evasive techniques” to avoid doing something the way it’s actually supposed to be. Second: you really don’t like the fact that either the process of realisation will be chaotic or the end result terribly mid, and that it will have to be published on the mag-

azine you, as editor-in-chief, are supposed to represent. While you know very well that just getting on with it and making a simple, feel-good article about your ESC training in Zadar – the way it’s supposed to be – would be by far the easier choice, a part of you cringes at the thought of such an article bearing your name and being published by the magazine you run, knowing all too well that if given the choice you would rather read a weather report in Hungarian than what you are about to start making. So, obviously, you start thinking of creative ways of fulfilling your task while at the same time evading it.

You suddenly remember that you had to do something similar for the on-arrival training, and that you masterfully survived it by turning it into an article which did tell the details of the training, but was actually more about your reflections on the state of abandoned Slavonia is currently in. Unfortunately, you didn’t get the same impression in Zadar: the city had its fair share of abandoned buildings, yes, and you did see them, but so does every city in the world, in some measure. The place felt far from abandoned and was instead quite lively, especially considering that the touristic season had just started: while walking through the city, you would

get the impression you were anywhere but in Croatia, as the sounds of the Croatian language got lost in a cacophony of German, English, Italian, French, and much more, right as if you were dropped by the tower of Babel after God decided he had had enough of humans challenging his authority.

But this gives you another idea: you remember that it was not your first time in Zadar and that more than three years ago, during that epic road trip through Bosnia and Dalmatia that you had with your friends in your old, beat-up Seat Arosa, you actually stopped in Zadar for a night and had visited the city relatively in-depth. The only difference was that you did that in February as opposed to June: you remember how the Kalelarga was almost deserted on that Wednesday evening, or how the morning after, in that seaside café in the historic centre of town, you and your friends were the only customers, or that even finding an open bar in the first place was an arduous task, as most commercial establishments had their shutters rolled down. You start comparing your distant memory to your more recent one of dodging an endless stream of tourists on the Kalelarga, Cafés packed with people sipping, talking and, why not, smoking a cigarette, parked SUVs with German, Austrian, Italian license plates in the narrow streets of the city centre. You notice a pattern of things not being exactly the same: you start thinking that the wintertime sadness (no Lana

del Rey reference) of Zadar, and conversely the slight overtourism of the whole Croatian coast during the summer could finally be something worth writing an article about. Your excitement, however, would run dry relatively fast, as you realise that spending one night in a place does not give you a sufficient understanding of the wintertime reality of the Croatian coast, nor do you have any specific knowledge on the dynamics of (over)tourism in coastal areas: you would literally have to make things up for the article to work, and, since you hate being inauthentic in your texts, much less lying or making stuff up for the sake of having a finished product, you realise you will have to find yourself another idea.

You therefore start looking for other visual elements to grab onto to build a story, and your mind goes back to the huge amount of graffiti depicting “u-shaped symbols referring to a controversial period of Croatian history” and “not so-nice message towards a specific Balkan nation and its people” that you saw during your stay: you start thinking that it would be a cool idea to develop it into an article on why certain ideologies seem to be more widespread in Dalmatia than in the rest of Croatia, or perhaps confront it with more inclusive Zadar realities which openly oppose these specific views. However, you also suddenly remember the existence of the infamous Mla.dost-dobro censorship: in fulfilling its role

of preventing the publication of overly-controversial articles, it will most likely not allow the publication of this small paragraph, let alone a whole article about it.

At this point, you start freak-ing out a bit: “so I really need to do what I am actually expected to when told to make an article about the ESC mid-term training? Am I supposed to write ... *gasp* a NORMAL article about it???” you think, as you slowly realise that you have no options left. So, you start collecting your ideas and writing them down: what should the approach be?

“Ok, I have to talk about the activities themselves, as the main goal of the article is the promotion of ESC activities and highlighting what knowledge these trainings give you. Then, I need to describe the specificities of the training (where was it held? How long did it last? Who was there?), as they are needed to contextualise what you just described. What about the other volunteers? Of course you should talk about them too! After all the “team-building” aspect is one of the implicit goals of this training... plus, It’s nice to meet new people with whom you share a chapter of your life. And even though that will most likely be the only time you will see each other as they volunteer in a completely different part of Croatia, you now feel a sort of moral obligation to say good things about them, as for the most part you found them to be lovely and good company. The

same thing goes for the ESC trainers: how not to mention them? You genuinely think they did a good job and feel that, if really forced to write an article about the whole experience, their work deserves to be acknowledged. As for the negatives, you keep them to yourself: it doesn’t look good to speak ill of those specific activities you found pointless, that one volunteer you really couldn’t stand or the other one whose existence to you is completely indifferent (no hard feelings: it’s just how life works). And finally, God forbid, you shouldn’t absolutely mention your general doubts on the usefulness itself of the mid-term training! That would really look bad, considering that at the end of the day it’s the European Commission allowing you to have a roof over your head and food for nine months for doing something you are actually enjoying. Not to mention: does it even make sense to criticise the European Commission for basically offering you a four-day long trip to a seaside hostel in Zadar in the middle of June – which, by the way, you enjoyed – for free? In the end, making just one feel-good, wholesome article won’t hurt anyone, much less your reputation. In either case: are you really that afraid of the judgement of the five people or so who are going to read this article?

So, you take your time and think. After a couple of hours of work, this is roughly what you will come up with:

My ESC training in Zadar:

a life-changing, four-day escape to the Croatian coast

Hello everyone! My name is Daniele and I am an ESC volunteer for Mreža udruga Zagor in Zabok, Croatia. From the 9th to the 12th of June, I and my colleague Hugo have been invited to Zadar by ESC Croatia to take part in the mid-term training for our volunteering project. After a wonderful experience in Orahovica for our on-arrival training, I expected the Zadar training to be just as fun, informative, and enriching of an experience. Turns out, it might have even topped it.

After a long bus ride from Rijeka during the night, I woke up at the Zadar bus station at 5:20 AM. After making my way to HI Hostel – the location of our four-day training – to leave my luggage, I decided to wait for check-in time by going for a walk. I ended up finding a very cute beach, on which I went for the best 6 AM swim of my life! The water was SOOOO clear, and during my stay I was blessed by a random Dalmatian dog coming to say

hi! We were off to a very good start. After a quick nap, I made my way to the hostel's canteen, where the trainers and the other volunteers were waiting for me. It was so nice to see some known faces, like ESC external trainer Domagoj and Georgian volunteers Lika and Marika (and, of course, my fellow Zabok volunteer Hugo!). It really helped break the unavoidable embarrassment which inevitably ac-

companies every situation in which you are faced with getting to know a large group of new people. We were also greeted by Diana and Petar, our new ESC trainers as well as all the other volunteers whom I did not know yet. As it turned out, it wouldn't be long before I realised the new faces were also pretty easy to get along with.

The activities proposed by our trainers were fun and engaging: we reflected on the impact of our ESC volunteering and found out about future possibil-

ities after this experience (we are already halfway through! :(But as it turns out, the possibilities are endless once we are done) through a variety of fun and light-hearted activities. The trainers did a good job at keeping us involved and listening to our doubts and questions, and I think we left with a much better understanding of the impact of our volunteering plus some ideas on how to take this further after this experience.

Furthermore, we volunteers had a chance to get interviewed for a video which will be published by the national agency! We are so hyped to see what it will look like. During the last day, we were empowered by our trainers to come up with ideas for our own workshop: Me, Matéo and Hugo decided to combine a photography workshop and a walk to the historic center of Zadar by using the the walk as a pretext to take pictures using the tips we discussed during the workshop. The organization of the event really brought the best out of us, and was characterised by impeccable communication during the organisation stage. The other workshops too ended up being extremely stimulating, providing me with knowledge I will surely treasure for time to come. As for the location? Let's start

with the accomodation. HI Hostel Zadar was nice, and provided exactly what you would expect out of a hostel. The canteen, specifically, made very good food, providing a fine selection of nutritionally balanced dishes: I particularly liked the Croatian speciality „Chevapchichi“ we tried on the second day. The staff was also extremely kind. The hostel was a bit outside of the city centre, but was closed to a number of free beaches which became hotspots for our post-training activities ;) We could furthermore easily take a bus to the city centre, which – let me tell you – is absolutely stunning. The only thing I didn't understand was the graffiti of some weird U-shaped symbol we could observe literally everywhere. Me and the other volunteers speculated it's about some local football team or something (much like Zagreb is covered in D's for Dinamo?). Does anybody else know? Please get in touch!

When talking about the impact this training had on me, if we place it in the con-

text of the volunteering project I am on I think I can only define it by one word: life-changing. Sharing such an important life chapter with a people you have never met can generate connections so profound that transcend the mere understanding of the concept of interaction „with a colleague“: Connection with fellow volunteers feels authentic and absolutely not artificial, as conversations, activities, moments just happened, as if flowing effortlessly one after the other. Being thrown in such a dynamic and international environment provides endless opportunities for personal enrichment: every individual, with their life experience and cultural baggage, becomes a library of knowledge to draw from. After just four days together, I felt like I had known these volunteers for a lifetime. Matéo, Jul, Ona, Naelys, Radika, Jana: what used to be just names, now are not only just new friends I will surely meet during my stay in Croatia, but also indelible connections I will never forget.

Cute Kitty cat we saw at the hostel!

- The gang on the last day!! :((

- The water was indeed SOOOO clear!!

You did it. You managed to write a normal, feel-good article about your training without turning it into something else. For a moment, you feel somewhat proud of yourself: you managed to leave your ego aside, and allowed yourself to save time and energy by making something which, yes, is indeed terribly average and uninspiring, but that is also supposed to be like that, and that's perfectly ok. After all, you were just meant to be nothing more of a simple account of what happened during those days, and not necessarily something which is a masterpiece by any parameter. But then, it hits you: you realise that the article which is supposed to be as terribly average and uninspiring as it will be published under YOUR name, in the magazine YOU are the editor-in-chief for: you start staring at what you wrote in horror, as you realise something so flat, inauthentic and at times even outright fake will be associated to your identity potentially indeli-

bly, since, as you might know, it's extremely easy to put something on the internet, but it's much harder to erase every trace of its existence. You even think of using a pseudonym for publication, but soon realise that having your name not be associated with that article is no consolation, because even though that might prevent other people from knowing, God the almighty would still know whose fingers typed that pile of [redacted], and you don't really feel like answering for that in front of Saint Peter when the day comes for you to kick the bucket. And even if God didn't exist, the weight on your conscience is heavy enough to make you shiver at the sheer thought of THAT thing being published.

As your mind for the millionth time goes over all the possible escape routes from the publication of the article, a vision, a stroke of genius, if we wish: what if the article was about... struggling to find ways to write a compelling article

about... something that is perhaps not even meant to be compelling? Even better: you could frame the aforementioned inauthentic article you don't want to have associated with your name as an ironic take on the overly emotional and feel-good, yet uninspiring and fake article you have been unwillingly but constantly exposed to ever since you have started your volunteering, detaching your real self from it in the process. You finally understand what Marcel Duchamp must have felt when he came up with his Fountain (yes, that "work of art" consisting in an ordinary urinal laid on the ground), as your dadaistic act of defiance against editorial expectations is laid out in front of you, ready for publication.

You finally smile, realizing that once again you masterfully eluded the system to your advantage.

You are... satisfied.

JADRANSKO LJETO

7 LJETNIH SLIKA S OBALE

Gospoda koja je pričala talijanski
(i zbog koje smo se izgubili)
Vojak

Gospodin uživa na suncu
Zadar

Časna sestra slika Kvarner
Opatija

P.s: did you really think I would mention a dalmatian dog without showing it to you? :)

Zadar
Stari gospodin hrani ptice
uz njegov Twingo

Pogled s vrha, štala s konjima
Velebit

Dragi čitatelji,

vaš glavni urednik
imao je priliku
malo putovati po
obali, kako ste
vidjeli u bivšem
članku. Ali nisam
vidio samo mačke
i pse, nego i... st-
vari, čak i ljudi!

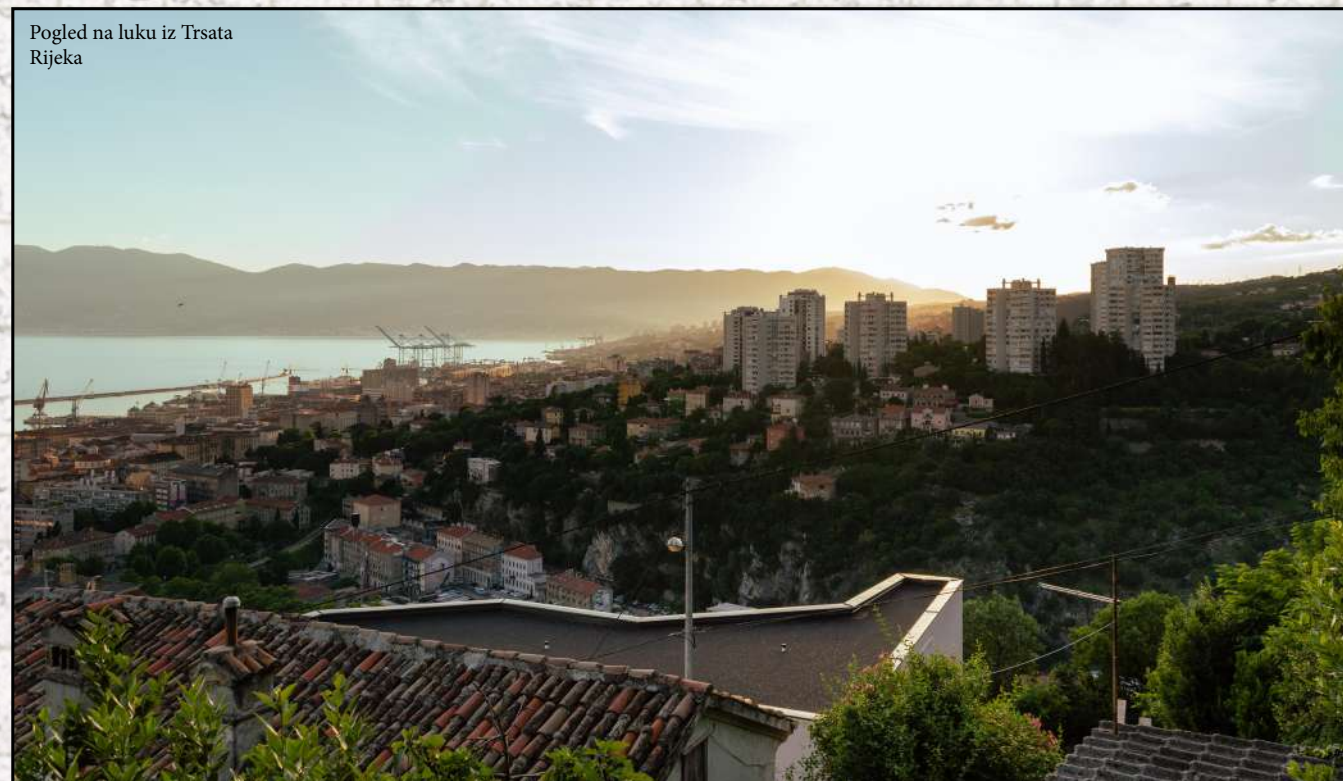
Evo par slike s
jadranske obale i
okruženja, u nadi
da će vas potiči-
cati da izađete
i malo obidete
nova mjesta na
toj vašoj predivnoj
obali.

Ako se bavite
fotografijom:
izađite slikati!
Sve slike u ovom
članku, osim ona
na vrhu Velebi-
ta*, su snimljene
Nikonom D3200
s kit objektivom,
koji nije skupi niti
odlični setup s
tehničke strane.
Ne treba vam
kamera koja koš-
ta tisuće eura
da uživaste u fo-
tografiji s dobrim
rezultatima.

*snimljena Nikonom D780

Vojak iz napuštenog hotela
Park prirode Učka

Pogled na luku iz Trsata
Rijeka

Svježe Mlijeko

Drugi dio.

Marco Jakovljević

Sljedeći vikend probudio se još pospaniji nego inače. Tjedan je bio težak, dosadan. Ponovno je čekao ispred trgovine da dođe kolegica, koja je stigla nekoliko minuta ranije nego obično, započevši uobičajeni ritual: skidali su jakne, palili svjetla, provjetravali, otvarali vrata, palili blagajne i računala, pa zatim čekali.

“Kako je bilo tamo?” – uvijek je ona bila ta koja bi prekinula tišinu.

“Ma pusti. Neki ljudi se ujutro dignu samo da ti zagorčaju život. I zamisli to svaki dan.”

“Što se dogodilo?”

“Ma, uobičajeno. Uđu, traže nešto, prave probleme. A zašto je ovo tako skupo? A zašto više ne prodajete ono? A zašto imate ovo drugo? A zašto, zašto, zašto... Joj, Bože!”

Ona se nasmiješila.

“Ali šta ćeš? Trebaju mi pare, uskoro će nas biti troje kod kuće, pa...”

“Troje?”

“Moja žena je trudna...”

“Ah, čestitam!”

“Hvala. Moja partnerica je trudna i moramo malo dodatno zaraditi, znaš to ide...”

“Oh, da, mogu zamisliti. Ja i moj dečko tražimo stan i uskoro mi ovo možda više neće biti dovoljno.”

Kad mu je rekla za svog dečka, on je u sebi ostao pomalo iznenađen.

Bila je lijepa, pomislio je, ali nekako je bio stekao dojam da je sama. Ipak, kad ju je bolje pogledao, imala je stila u odijevanju, bila je simpatična, imala je lijep osmijeh, bila je ljubazna i znala je s ljudima. Zašto to ne bi imala nekoga?

“Jesi li studirao?” – vješto je promijenila temu.

“Da. Htio sam postati novinar ili pisac, pa sam studirao komparativnu, ali shvaćam da je to danas kao da kažeš: kad odrastem, želim biti papa.”

Na to se ona nasmijala. Nasmijala se na posebno ugodan način, i to je primijetio i on.

“A ti?”

“Ja bih htjela biti učiteljica u osnovnoj školi, još se moram diplomirati.”

“Ah, razumijem. Ne znam bih li mogao raditi s djecom. Volim ih, naravno, ali ne mogu se staviti na njihovu razinu, prilagoditi im se...”

“Trebaš se sjetiti kakav si bio, kako si bio kao dijete. Onda moraš biti izravan, ali bez previše strogosti. Lako je postati ‘zla učiteljica’, zar ne?”

Oboje su se nasmiješili.

“Nadam se da nećeš još dugo morati raditi tamo,” reče Mirjana.

“Ma daj, na kraju krajeva nije toliko loše.”

“Ah?”

“Ma da. Na kraju smo dobro, priča se, malo ljudi dolazi, i na kraju dana ipak se zaradi kruh, zar ne?”

“Naravno. Ali, reci mi, jesi li još uvijek s onom?”

“Da, zašto? Jesi li ljubomorna?”

Ona je odmahнула glavom i nastavila raditi svoje stvari, a onda joj je on prišao, zagrlio je s leđa i počeo je ljubiti.

“Ionako ti si samo moj”

“A čiji bih trebao biti?”

Nedugo zatim bili su na kauču, ona

je sjedila je njemu, a on joj je ljubio vrat. Otprilike sat vremena kasnije, zaspali su na kauču držeći se za ruku.

Sljedećeg tjedna kolegica je premještena u trgovinu u centru. Očekivale su se gužve zbog blagdana, pa su morali raditi u dvoje.

“Danas ja dolazim kod tebe!” – rekla mu je kad je ušla u trgovinu.

“Mislio sam da si klijentica i već sam se spremio ponuditi ti jedan od naših novih proizvoda...” – rekao je on, pokušavajući se nespretno našaliti.

“Znači, nećeš mi objasniti kako sve funkcionira?” – bila je blizu njega dok je to govorila, držala je ruke iza leđa i prekrivenih nogu, kao da čeka upute, ali na šaljiv, pomalo nestašan način. Činjenica je da je način funkcioniranja trgovine, ali i njezina struktura, bila ista, pa nije bilo mnogo toga za objašnjavati, zbog čega je on u početku ostao zatečen, što se vidjelo po njegovom nelagodnom osmijehu.

“Naravno, odmah ću ti sve objasn-

iti, novakinjo...” – rekao je on nastavljajući šalu, nakon čega je počeo objašnjavati, dajući očito lažne ili pretjerane informacije.

“Ovo ti je softver za upravljanje. Kad unosiš ime klijenta ako je dao karticu vjernosti, uvijek pazi da ime i prezime zamijeniš, inače sustav poludi!”

“Ma daj, kakva glupost!?”

“Psst! Nemoj me prekidati, kako se usuđuješ? Tek si došla i već misliš da znaš više od mene?”

“Ispričavam se, šef!” – rekla je salutirajući kao vojnik.

“A onda, ako ti daju novčanice velikih iznosa, recimo stotinu eura za nešto što košta deset i nemamo sitno, reci ćeš: vi slobodno ostavite novčanice, ali sada nemam ostatka, dođite sljedeći tjedan pa ćemo vam ga dati. Jasno?”

“Sigurno će se klijenti složiti!”

“Naravno. S obzirom na prosječnu inteligenciju naših kupaca...”

“U pravu si.”

“Ah, još nešto. Mi ovdje volimo varirati: s jednim kupcem govoriš

južnjačkim naglaskom, s drugim sjevernjačkim...”

“Prema njihovom podrijetlu, da se osjećaju kao kod kuće?”

“Hmm, da i ne. Ponekad je iznenađujuće kako s nekim čovjekom iz, na primjer, Zagorja dobro djeluje ako govoriš kao netko, ne znam, iz Istre ili čak iz Dubrovnika!”

“Zanimljivo, moraš mi to pokazati!”

“Zapamti: maloljetnici imaju pravo na popust na određene proizvode, ali uvijek im moraš tražiti osobnu iskaznicu!”

“Ima smisla. Ali ako su očito djeca iz osnovne škole...”

“Posebno u tom slučaju! Ako treba, tražiš i vozačku dozvolu!”

Tada se dogodilo ono. Oboje su se počeli smijati, prvo gledajući dolje, a zatim automatski jedno drugo. Gledali su se ravno i nepomično, bez skretanja pogleda. Dok su se smijali, kao da su se dublje proučavali, kao da su kopali jedno u drugome – i obrnuto – kako bi otkrili nešto

više. On je promućao nešto, osjetio je neku čudnu toplinu u prsima. Skrenuo je pogled i pravio se da se i dalje smije zbog prethodne scene. Krajičkom oka primijetio je da su, ako su prije stajali na određenoj udaljenosti, sada bili nevjerojatno blizu, jedno uz drugo.

U trgovinu je ušlo dosta ljudi i zapravo nije bilo vremena za razgovore na koje su navikli vikendom, ali su ipak pokušali isprobati ono što je on ranije u šali rekao. Na primjer, kada je ušao dječak iz osnovne škole, on ga je pitao: "Osobna iskaznica ili vozačka dozvola?" dok se ona jedva suzdržavala od smijeha. Malo kasnije, s jednim starijim gospodinom, ona je počela govoriti pretjeranim otočkim naglaskom, koji kupac ipak nije dobro razumio i na kraju je izašao iz trgovine pomalo zbunjen, čak se ispričavajući njima dvoma.

Kad je došlo vrijeme zatvaranja i rastanka, dogodila se još jedna neobičnost. Njih dvoje su ostali na trenutak ispred trgovine, jedno nasu-

prot drugome.

"Što ćeš večeras?"

"Ma ne znam, ja i moj dečko ćemo gledati film. A ti?"

"Možda isto, tko zna!"

"Pa, znači... vidimo se ovaj vikend?"

"Kako?"

"Sjećaš se da moraš doći u onu drugu trgovinu?"

"Aha, da, naravno..."

"Kako si entuzijastičan!"

"Što ćeš..."

"No, ipak ja ću biti tu... Bok!"

Nakon te rečenice on je, smiješeći se zbunjeno, ostao trenutak nepomičan gledajući u prazno. "Ja ću biti tu" odjekivalo mu je u glavi, dok mu se pred očima ponavljala slika nje kako mu se, nakon pozdrava uz osmijeh, okreće i odlazi.

"Kako je slatka..." - reče on tiho, hodajući prema autu.

"Kako je bilo? Ja sam na poslu imala kaos, bolje i da ne pričam!"

"Da, bilo je puno kupaca, ali..."

Zastao je i pomislio da će reći kako je, sve u svemu, bilo zabavno, jer je

ona bila tamo s njim. U zadnji tren odlučio je da to ne kaže.

"Ali?"

"Ali na kraju krajeva, ništa posebno."

Kad je otišao u krevet, prije nego što je zaspao držeći ruku svoje partnerice, razmišljao je je li moguće istovremeno biti zaljubljen u dvije osobe.

Tijekom tjedna neprestano je tražio trenutke slobode — od svega, od misli, od buke, od bilo kakvih obaveza — kako bi mogao stati i ponovno razmišljati o osjećaju koji je doživio kada su se, nekoliko dana ranije, u trgovini, Ena i on smijali gledajući se ravno u oči. Čim bi prizvao tu sliku, osjetio bi električni udar koji bi ga prošao od glave do pete, mekani i ovisnički trzaj. Želio ga je i stalno ga je tražio. Taj je trzaj postao njegova nova droga.

"Floki, prijatelju, možeš li me staviti na nekoliko smjena tamo i tijekom tjedna?"

"Misliš, u onoj maloj trgovini?"

"Da. Bliže je kući i ovaj tjedan, na-

kon posla, imam obaveze. Znaš, oni sastanci za buduće roditelje... Ako dolazim do centra, ne stignem se vratiti do auta, pa kući i..."

"Za ovaj tjedan može, da. Bit ćete malo stisnuti, ali dobro... Reći ću onom drugom da dođe ovamo, onda."

"Hvala, stvarno."

"Nema na čemu..."

"Evo te!"

"Hej, da, morao sam tražiti malu zamjenu za ovaj tjedan..."

"Da, da, Floki mi je sve rekao..."

"Nadam se da ne smetam!"

"Ma kakvi, naprotiv!"

Izvan vikenda, zapravo, i u maloj trgovini bio je priličan protok ljudi. Istina je, ulazili su uglavnom stariji, ali posla je bilo. Nije to bio problem. Njih dvoje su se stalno šalili, čineći svaku interakciju, svaku pritužbu i svaki mrtvi trenutak lakšim. Kad bi ušao kupac i ona ga poslužila, njih dvoje bi i dalje izmjenjivali poglede, čak i sa suprotnih strana prostorije. Ponekad su to bili suučesnički pogledi, a ponekad ne — bili su ra-

zličiti. Gledali su se s gotovo neprimjetnim osmijehom, bez da bi skretali pogled. Gledali su se kako bi se tražili jedno u drugome. Tražili su se kako bi se gledali. Svaki put kad bi on skrenuo pogled, osjetio bi potrebu da zastane i duboko udahne.

Pratili su se i tražili, nikad nisu ostajali predugo na dvije udaljene točke u trgovini. Uvijek je postojao razlog za razgovor, uvijek neka šala, nešto za komentirati. Kad bi se našli i razgovarali ili se smijali, svaki put bi bili sve bliže, sve više povezani. Njihove ruke, kada bi bili jedno pored drugoga, gotovo su se dodirivale. Jadran je mogao osjetiti njezinu toplinu, gustoću njezina tijela — što ga je istovremeno uznemirilo i tješilo.

Te večeri, dok je vodio ljubav sa Mirjanom, nakon što joj je rekao da je voli — i osjećajući da je voli — zatvorio je oči i, ljubeći joj ruku, zamislio da ljubi ruku svoje kolegice, da bi se zatim prepustio užitku.

Enin dečko ju je došao pokupiti. Večeras će spavati zajedno.

"Falila si mi. Kako je bilo na poslu?"

"Vrlo dobro, bio je to ugodan dan..."

"Stvarno?"

"Da... znaš, na kraju ima simpatičnih kupaca..."

"Jako dobro."

Stigli su kući, nakon što su jeli i bacili se na kauč, on joj je stavio ruku na rame. Ona je imala fleš. Ruka kolege koja ju je dotakla, ona koja je osjetila trnce, ali je tu senzaciju savršeno prikrila, ne pokazujući nikakav znak popuštanja ili nelagodnosti.

"Ljubavi, ljubavi moja" — rekla je dečku, koji je se sada još približio.

Nije stigla ni shvatiti što se događa. Na kraju svega, njen dečko je zaspao pored nje, sklupčan uz njezine noge. Ona se nježno nagnula, pomilovala ga po glavi i poljubila u čelo, smiješeći se nježno.

(...nastavi u sljedećem izdanju)

Uskoro stiže sezona, i tako da ste dovoljno sretni u životu da ju ne morate doživjeti iza šanka, odlučili ste si uzeti tjedan ili možda više za malo plivanja na prekrasnom hrvatskom Jadranu.

Ispada da vaš odabir destinacije govori više o vama nego možda... vaš horoskopski znak?

Zapravo, stvar je u tome: otpustili smo našeg astrologa jer ne radi ništa, uvijek je pijan, uglavnom potpuno je nepouzdan, nek ide u piz[redacted]

zato, ovaj mjesec umjesto horoskopa dobit ćete

što vaša destinacija za ljetovanje govori o vama

Dubrovnik

No mate, an espresso is not meant to cost €5,00. Had you done some investigating instead of going wherever your Instagram feed shows you (and no, googling „top 10 seaside destinations in Europe“ is not considered „investigation“), not only you would know that Croatia was neither under „the Iron Curtain“ nor „the Soviet Union“, but you would also know that it has... other cities other than the ones on the coast? Ever heard of Zagreb? Turns out it's the capital. You should go there! What? You are looking for „the spot where they filmed Game of Thrones“? Yup, it's this way.

Rovinj

Non prendiamoci in giro: ti sei rotto i coglioni di passare ogni estate a Bellaria-Igea Marina (RN) e per una volta ti sei deciso, insieme agli unici tre amici disposti a seguirti, a fare „la pazzia“ andando in vacanza all'estero per darti l'aria di uomo di mondo in paese. Per sopperire alle tue inadeguate competenze linguistiche hai deciso di seguire il consiglio del tuo amico Gianluca e di andare a Rovigno, visto che, a detta sua „parlano tutti italiano“. Alla fine del tuo viaggio, non importa quanto tu ti sia divertito o meno, passerai comunque i seguenti quattro mesi a lamentarti di come „non sapessero fare il caffè“, „come si mangi meglio in Italia“ (anche se con la carne „ci sapevano fare“) e a chiederti „come facciamo a sopravvivere senza bidet“. Tuttavia, ricorderai con nostalgia per il resto della vita „quanto fossero belle le tipe“.

Samobor

Postigao si prosvjetljenje: odbacio si umjetne okove društvenih očekivanja i prihvatio superiornost provođenja ljeta šetajući prirodom i jedući kremšnitnu daleko od prenatranih plaža punih uplakane djece. Ako baš je prevruće ideš u bazen ili upališ klimu. Ahhh! Život se smiješi onima koji su prihvatili samoborsku nadmoć.

Vir

Eeee, stari, kaj ti je? Kaj veliš? Iz Stubice si? Joooooo, pak i ja sam Zagorec! Da, iz Bedeksa! Znaš možda onoga Štefeka kaj je dole pri restoranu? Neverjetno! I on je došiel z nami na Vir. Ajde, dojdi k nam oko šest na gemiš, bumo se malo podružili. Nemreš? Baš mi je žal... Ak nemreš dnes, ništ zato, vidimo se sutra. Ak ti kaj treba, samo zovi.

Pula

Uopće te nije briga za more ili arhitekturu, kamoli povijest. Tvoje misli su samo o jednoj stvari: punk festivalima. Dok šetaš kroz grad na putu do „one stare kopije kolizeja“, koja je, iz nekog razloga, puno zanimljivija tvojim partneru/prijateljima kojih si bio prisiljen povesti s tobom, žalit ćeš se da nisi u tom record store-u na Rivi u potrazi tog bootlega od Pankrta snimljen u nekom podrumu s babinog magnetofona u 1989. (hej! U Puli možeš to pronaći za samo 150 eura!).

Opatija

Tvoje najveće egzistencijalno pitanje je birati između BMW-a ili Porsche-a za vožnju do mora. Toliko si bogat da si odlučio ne ići u Dubrovnik ne zbog previsoke cijene, nego previše međunarodnih turista. Smatraš uplatu za ulaz ne kao cijenu servisa, nego barijera protiv pristupa kmetstvu. Tvoj krug prijatelja temelji se isključivo na prihodima i otprilike je jednako raznolik kao i sadržaj kutije papira za printanje. Tvoje navike, tvoji hobiji, mjesta koja posjećuješ moraju odražavati tvoj status: Bože sačuvaj da te vide kako se zabavljaš na tako niskopozicijskom mjestu poput... kafića na uglu?

Pag

Yeah, being 35 and spending an entire week going to night clubs, hitting on [people of your preferred sex] drinking mojitos and waking up hungover is totally cool and radical: you definitely shouldn't grow the [redacted] up and you should definitely fill my Instagram feed with your beach/disco shots.

Vaša destinacija nije ovdje?

Ne brinite! Pišite nam poruku i prokomentirat ćemo o tome.

